

PORT
PAYÉ
HELLAS

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

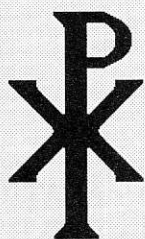
ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμ. φύλλου 36

1 Μαΐου 2000

Ἡ ἀνάστασις τοῦ χριστοῦ

Ἡ ἀπουσία

Α'πουσία, πού σηματοδοτεῖ τήν ὑπερούσια παρουσία. Ὁ Ὡρῆνος, πού ἐγγράφεται ὡς πρελούντιο τῆς ἀπέραντης καί ἀναπαλλοτριώτης χαρᾶς. Τό «καινό» (τό καινούργιο) μνημεῖο, πού δέχτηκε τό νεκρό Σῶμα τοῦ σαρκωμένου Λόγου, εἶναι πιά κενό (ἄδειο). Ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, δέ βρίσκεται ἐκεῖ, τυλιγμένος στά μύρα, στά «ὀθόνια» καί στό «σουδάριο». «Ἠγέρθη καθὼς εἶπε» (Ματθ. κη' 6). Ἀναστήθηκε. Καί ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, ντυμένος στή λευκότητα καί στή δόξα, ἀναγγέλλει στούς μαθητές καί στήν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη τό μεγάλο, τό κοσμοϊστορικό γεγονός: «Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν» (Μάρκ. ιστ' 6).

Ο Κύριος σταυρώθηκε καί θανατώθηκε. Ἀλλά δέν παράδόθηκε στή φθορά. Ὁ τάφος τόν φιλοξένησε γιά τρεῖς μόνο μέρες. Καί τόν ἔχασε. Μετά τή λαμπροφόρο Ἀνάσταση, ἀπόμεινε κενός. Σημάδι ἱστορικό τῆς δύνამης τοῦ Θεοῦ, πού κατανικάει τή φθορά καί τό θάνατο. Μάρτυρας τῆς ἀπουσίας, πού ἄνοιξε τόν ὀρίζοντα τῆς θεϊκῆς παρουσίας στήν ἱστορία καί τῆς ἄμεσης κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεάνθρωπο Νικητή.

Ο Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ παραμέρισε τό βαρύ λίθο. Καί τό νεκρό Σῶμα τοῦ Διδασκάλου ἀναστήθηκε. Ἀκριβῶς τότε, «τά πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καί γῆ καί τά κατα-

χθόνια». Ὁ Ἀναστημένος Λυτρωτής φώτισε τό μυστήριο τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Ζεῖ στούς αἰῶνες. Καί διακηρύττει: «Ἐγώ εἶμι ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος καί ὁ ζῶν, καί ἐγενόμην νεκρός, καί ἰδού ζῶν εἶμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Ἀποκάλ. α' 17, 18).

Τό κενό μνημεῖο, πού φαινόταν νά εἶναι τό τέρμα, εἶναι ἡ ἀρχή μιᾶς ἄλλης πραγματικότητας. Τῆς αἰώνιας παρουσίας. Καί τῆς δυναμικῆς κοινωνίας τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπο. Τό ἀνοιχτό καί σιωπηλό μνημεῖο δίνει τό στίγμα τοῦ ὑπερφυσικοῦ γεγονότος καί σαλπίζει τόν ἐγκαινισμό τῆς ἄλλης ἐποχῆς. Πιστοποιεῖ τήν ἀπουσία, πού εἶναι ὁ ἐγκαινισμός τῆς πληρότητας τῆς παρουσίας.

Από τή στιγμή, πού ἀνοίξε τό μνημεῖο καί βγήκε ζωντανός ὁ Κύριος, δέν περπατᾶμε μόνοι. Καί δέν ἀντικρύζουμε μόνοι τήν αἰνιγματικότητα τῆς ζωῆς καί τή φρίκη τοῦ θανάτου. Ἐκεῖνος βαδίζει πλάι μας. Ἐκεῖνος φωτίζει τοὺς ὀρίζοντες. Ἐκεῖνος σύρει τόν πέπλο τοῦ μυστηρίου καί μᾶς ἀποκαλύπτει τό νόημα τῆς ὑπαρξῆς. Ἐκεῖνος μᾶς τυλίγει στή χαρά τῆς Βασιλείας Του. Συνοδοιποροῦμε μαζί Του. Ἀναπαυόμαστε στήν ἀγάπη Του. Τρεφόμαστε μέ τή διδασχὴ Του καί μέ τό πανάγιο Σῶμα Του. Διαλεγόμαστε μέ τό μυστικό χτύπο τῆς καρδιᾶς μας καί μέ τίς ἐκφραστικές προσευχές τῆς Ἐκκλησίας μας. Γινόμαστε κοινωνοί τῆς ἁγιαστικῆς Χάριτός Του. Καί ἀντικρύζουμε μέ βεβαιότητα τήν ἀνοιχτή πύλη τῆς αἰωνιότητος.

Ο τάφος παραμένει κενός. Οἱ καρδιές μας μένουν γιά πάντα γεμάτες. Μέ τό πλήρωμα τῆς χαρᾶς. Καί μέ τή βεβαιότητα τῆς Ἀνάστασης.

Γεύση εὐτέλειας

Περιμένετε σοβαρούς προβληματισμούς, αξιοπρεπείς συζητήσεις και μεγάλες, Ἀγιοπνευματικές αποφάσεις από τό Συνοδικό ὄργανο διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος; Ὁραματίζεστε ἐπίπεδο; Πηγαία ἀγωνία; Θεολογικό βάθος; Ἀναζητᾶτε ἐπίμονα τὴν πατερική διαφάνεια καὶ σαφήνεια; Τὴν προσεκτική, χαρισματική ἐνασχόληση μὲ τὰ καυτὰ θέματα τῆς ἐπικαιρότητας; Λάθος. Στὸ σημερινὸ Συνοδικὸ σχῆμα δὲ θὰ συναντήσετε αὐτὸ τὸν πλοῦτο καὶ αὐτὴ τὴν ποιότητα. Γιατί ἡ ἐπιπολαιότητα καὶ ἡ εὐτέλεια περιδιαβάζουν, σὲ μόνιμη βάση, τοὺς Συνοδικούς διαδρόμους. Καὶ παρεδρεύουν ἐκεῖ, πού θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται θρονιασμένο τό Πανάγιο Πνεῦμα.

Τό σημερινὸ Συνοδικὸ ὄργανο εἶναι κακέκτυπο. Χειρίζεται καὶ ἰδιοποιεῖται τοὺς τίτλους, τὶς περγαμνές καὶ τὴ σφραγίδα τῶν μεγάλων καὶ φωτισμένων ἐκκλησιαστικῶν προτύπων τοῦ παρελθόντος. Ἀλλά δὲν ἀνταποκρίνεται στὸ χρέος τῆς συνετῆς καὶ ὑπεύθυνης διαχείρισεως τῆς ἀτίμητης κληρονομιάς.

Δὲν κινεῖται στὶς προδιαγραφές τῶν Συνόδων τῆς Ὁρθοδοξίας. Μήτε λειτουργεῖ ὡς πιστό, διάδοχο σχῆμα. Ἀποτελεῖ κλασσικὸ δείγμα νοσηρῆς «ἐκπτώσης». Πάσχει ἀπὸ ἀσυνέπεια καὶ ἀπὸ ἐκκοσμίκευση. Ἐμφανίζει συμπτώματα ἐπικίνδυνης πνευματικῆς νόσου τῶν προσώπων, πού τό συγκροτοῦν.

Δέ θὰ καταλογράψουμε μὲ ἀκρίβεια καὶ πληρότητα τὶς Συνοδικές Πράξεις, πού σηματοδοτοῦν τὴν «ἐκπτώση» ἀπὸ τὴ χαρισματικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ τό ἔνοχο στραπατσάρισμα τῆς Συνοδικῆς δεοντολογίας. Ἄν ἀποτολμήσουμε τὴ σύνταξι ἑνὸς τέτοιου κατάστιχου, ἡ καταχώρηση θὰ πάρει ἐντυπωσιακὸ μῆκος. Καὶ ὁ ὄγκος τοῦ ὕλικου θὰ βαρύνει καταθλιπτικά στὶς συνειδήσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Σὲ κάποια γυρίσματα τοῦ χρόνου, προσεγγίζοντας ἀποσπασματικά, μὲ τὸν κάλαμο τῆς δημοσιογραφίας, τὴν ἐπικαιρότητα, ἔχουμε ψαύσει μερικές πληγές. Καὶ ἔχουμε προβάλλει στὴ δημόσια κρίση κάποια χτυπητὰ φαινόμενα καταλυτικῆς δυσλειτουργίας ἢ καὶ ὀλοκληρωτικῆς ἐκτροπῆς. Τὶς σημαδιακές, προκλητικότερες πλαστογραφίες.

Τίς μεθοδικές, παρασκηνιακές ἐπικαλύψεις τῶν σκανδάλων. Τίς ἀντιφατικές εἰσηγήσεις καί τίς «προκάτ» ἀποφάσεις. Τή θεσμοθέτηση τῆς χλιδῆς. Τίς πράξεις τῆς ἀσύδοτης αὐθαιρεσίας, πού οἰκοδομήθηκαν στά ἐρείπια τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν καί στά σπαράγματα τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Καί πού στοίχισαν καί στοιχίζουν τόν ἐκτροχιασμό τοῦ Συνοδικοῦ ὀχήματος καί τίς συνειδησιακές ἀναταράξεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Ἰσαμε τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1998, ὑπεύθυνοι καί ἀνεύθυνοι παράγοντες τοῦ Συνοδικοῦ μεγάρου ἔρριχναν τό βάρος τῆς ἐνοχῆς, γιά ὅλα τά συμπτώματα τῆς Συνοδικῆς νόσου, στό πρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σερραφείμ. Τοῦ καταλόγιζαν ἀσύγγνωστη συνωμοτική νοοτροπία καί χρήση αὐθαιρεσίας στό σχεδιασμό καί στήν ἐκμαίευση τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων. Ἀκόμα καί ὁ σημερινός διάδοχός του-Μητροπολίτης τότε-στίς ἰδιαιτέρους συζητήσεις του καυτηρίαζε τίς δολοπλοκίες τοῦ Σερραφείμ καί ὑποδείκνυε ὡς πρωταρχική ἀνάγκη καί προσταγή τῶν καιρῶν τήν ἀποκατάσταση τῆς Συνοδικῆς ἀκρίβειας καί τήν ἀνύψωση τοῦ θεσμοῦ στό βᾶθρο τῆς παραδοσιακῆς, Εὐχαριστιακῆς καί Ἀγιοπνευματικῆς λειτουργίας του.

Αὐτά ἐκφωνοῦσε τότε, ὡς ἔμπονες διαπιστώσεις, *urbi et orbi*. Καί

ὑποσχόταν ὅτι, ἅμα ἀξιωθεῖ νά πρωτεύσει στήν κούρσα τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἐκλογῆς καί νά ἀνεβεῖ τίς βαθμίδες τοῦ πρώτου θρόνου τῆς ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, θά σαλπίσει συναγερμό ἐπιστροφῆς στήν Κανονική τάξη. Στή Συνοδική πολυφωνία. Καί στήν ἐπισκοπική εὐσυνειδησία. Θά θεσπίσει τερματισμό τῆς μονοκρατορίας. Ἐξοστράκιση τῆς αὐθαιρεσίας ἀπό τίς Συνοδικές αἵθουσες. Καί πανηγυρική ἐνθρόνιση τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδοξίας στό βᾶθρο τῆς τιμῆς καί τοῦ ἀπόλυτου σεβασμοῦ.

Αὐτή ἦταν ἡ ἐπαγγελία του. Καί τήν κατέθεσε καί ἐπίσημα, ἐνώπιον τοῦ παναγίου Θυσιαστηρίου, κατά τή στιγμή τῆς ἐνθρονίσεώς του. Ἀλλά ἡ ἐπαγγελία ἔμεινε λόγος κενός. Δέν μεταφράστηκε σέ πρακτική. Καί δέν ἔφερε τήν αὐγή τῆς Πεντηκοστῆς στά Συνοδικά δώματα. Ἀπό τόν Μάιο τοῦ 1998 ἴσαμε σήμερα ἡ ἐπισκοπική Σύνοδος δέ λειτούργησε ὡς Ἀγιοπνευματική Σύναξη. Καί οἱ πράξεις της δέν ἀποτύπωσαν τή βουλή τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Οἱ σκοπιμότητες καί ὁ εὐτελισμός διαμόρφωσαν τό σταθερό μοτίβο τῶν συνοδικῶν διασκέψεων. Καί ἡ διακίνηση τῶν προσωπικῶν συμφερόντων κάτω ἀπό τό τραπέζι τῶν συζητήσεων ἐπνίξε τή διαύγεια τῆς κρίσεως καί τήν ἔντιμη κατάθεση τῆς ἀνυστερόβουλης προσωπικῆς γνώμης. Καί πάντοτε, μέ

τόν πρώτο, τόν πρόεδρο τοῦ Σώματος, νά διατηρεῖ τό προνόμιο τοῦ μανουβραρίσματος καί τή δυνατότητα νά ὑποκλέπτει τή συγκατάθεση καί τήν ψῆφο τῶν συνεπισκόπων συνομιλητῶν του.

Καί στά διαλείμματα τῶν μεθοδευμένων παραβιάσεων τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν θεσμίων τῆς νομιμότητας, ἡ εἰσαγωγή μηδαμινῶν θεμάτων, πού προδίδουν εὐτέλεια καί ἀνικανότητα τοῦ Σώματος νά χαράξει ἱστορικούς στόχους καί νά ἀντιμετωπίσει μέ ἀποτελεσματικότητα τίς προκλήσεις τῆς ἐποχῆς. Εὐτέλεια στόν προβληματισμό καί στόν ὀραματισμό. Προχειρότητα στήν προβολή τῶν προτεραιοτήτων. Χάραξη παρακαμπτήριας γραμμῆς, γιά τήν ἀποφυγή τῆς συναντήσεως καί τῆς ἀναμετρήσεως μέ πρόσωπα καί γεγονότα, πού δέν προσφέρονται γιά τή σκηνοθεσία τοῦ τηλεοπτικοῦ σόου.

Δέ θά καταστρώσω τόν πίνακα τῶν μεγάλων καί σοβαρῶν ἀποκλίσεων τοῦ Συνοδικοῦ ὀργάνου, γιά νά ἀπολογηθῶ στόν ἀναγνώστη μου καί νά ἀποδείξω μέ ντοκουμέντα τήν ἐκτροπή. Ἄλλωστε, τά θέματα αὐτά ἔχουν ἀνάγκη ἀποκλειστικῆς περιγραφῆς καί ἀναλύσεως. Θά παρουσιάσω λίγες ἀπό τίς πολλές, εὐτελεῖς ἢ καί φαιδρές ἐνέργειες τοῦ προέδρου τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί τῆς Διαρκοῦς

Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας, πού βρίσκεται παγιδευμένη στήν ἀρχιεπισκοπική θέληση καί δαπανάει τήν ψῆφο τῆς στήν ἐπικύρωση τῆς ὑποτέλειας. Καί αὐτό, γιά νά προσδιοριστεῖ τό νοητικό καί τό συνειδησιακό Συνοδικό ἐπίπεδο. Ὁ δείκτης τῆς εὐφυΐας. Τό ἀνοιγμα τῆς ψαλίδας τοῦ προβληματισμοῦ. Τό θεματολόγιο καί ἡ ποιότητα τῶν Συνοδικῶν διασκέψεων. Καί τά κρυφά σχέδια τῆς διαπλοκῆς.

1. Ἐπὶ δύο ὁλόκληρα χρόνια τανανίζει τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί τά διοικητικά τῆς ὄργανα ἡ ἀπαίτηση τοῦ κ. Χριστοδούλου νά ὑποσκελίσει ὅλους τοὺς Μητροπολίτες. Νά προβληθεῖ αὐτός σ' ὁλόκληρο τόν ἑλληνικό χῶρο ὡς Πατριάρχης. Καί νά ὑποβιβαστοῦν οἱ συλλειτουργοί του στήν τάξη τῶν βοηθῶν Ἐπισκόπων. Ἡ ἐκκλησιαστική ἐπικαιρότητα, καυτή καί συγκλονιστική. Ἡ ἐποχή, μέ τίς ραγδαῖες ἐξελίξεις, ἰδιαίτερα ἀπαιτητική. Ἡ ἀνάγκη νά ἀπλώσει ἡ Ἐκκλησία τό μανδύα τῆς ἔμπονης ἀγάπης τῆς καί νά προσφέρει τή θυσιαστική μερίμνά της, στήν προμετωπίδα τῶν προτεραιοτήτων. Καί ὁ προκαθήμενος, καθηλωμένος στό παιχνίδι τῆς προβολῆς. Μέ τοὺς κύβους τῶν προνομίων στό χέρι. Καί μέ τή μανία τοῦ ὑποσκελισμοῦ τῶν ἰσότιμων συλλειτουργῶν του στό ἀνταριασμένο του πρόσωπο. Ἐπὶ δύο ὁλόκληρα χρόνια ὑποχρεώνεται τό ἐκ-

κλησιαστικό πλήρωμα νά ασχολείται μέ τόν ἄχαρο ἀγώνα τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου γιά τήν ἀναβάθμιση τοῦ ρόλου του καί τήν επέκταση τῶν ἐξουσιῶν του. Καί ἐπί δυό χρόνια, πιστοί καί ἄπιστοι, Ἕλληνες καί ξένοι, κρατοῦνται στίς κερκίδες τῶν θεατῶν, γιά νά παρακολουθοῦν τή διαμάχη τῶν δυό μονομάχων, τοῦ προκαθημένου τοῦ Βοσπόρου καί τοῦ ζηλωτῆ τῶν ὑπερεξουσιῶν ποιμενάρχη τῶν Ἀθηνῶν. Εὐτέλεια καί μικροπρέπεια. Ὑποβάθμιση ὁραματισμῶν καί κυνήγι ἀστραπή-βόλων κοσμικῶν διαβαθμίσεων. Καί τά Συνοδικά Σώματα, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος δέ βρῆκαν τό σθένος νά φρενάρουν τήν ἀρχιεπισκοπική ἀλαζονεία, νά ἐπιβάλουν ὀριστική διακοπή τῶν συζητήσεων καί τοῦ θορύβου, νά στρέψουν τό Συνοδικό ἐνδιαφέρον στή φωτεινή παράδοση καί στόν παφλασμό τῆς ἐπικαιρότητας. Νά μελετήσουν. Νά προσευχηθοῦν. Καί νά δώσουν μηνύματα σωστικά στό ἀνήσυχο ἐκκλησιαστικό πλήρωμα.

2. Πρόσφατα, σέ συνεδρίαση τοῦ Φεβρουαρίου, ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θεώρησε μέγα πρόβλημα καί σοβαρή της ὑποχρέωση, τί; Νά ἀποστείλῃ συγχαρητήριο ἔγγραφο στόν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Παντελεήμονα. Γιά κάποιο

ἀνδραγάθημα; Ὁχι. Γιά κάποια πράξη θυσίας; Ὁχι. Γιά κάποια εἰδική θεολογική μελέτη ἢ γιά κάποια ἐπεξεργασία εἰδικῶν πτυχῶν τῆς σύγχρονης ποιμαντικῆς; Ὁχι. Τό Σῶμα συνεδρίασε καί συζήτησε καί ἀποφάσισε τήν ἀποστολή τοῦ συγχαρητηρίου ἔγγραφου ἐπειδή ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων συμπλήρωσε τά 36 χρόνια τῆς Ἀρχιερατείας του. Ναί, τά 36, οὔτε 35, οὔτε 40, ἀλλά 36.

Σημείωση πρώτη: Ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων ἀνήκει στήν κατηγορία τῶν ἐπισκόπων, πού δέν εἶναι γνωστοί σέ εὐρύτερους κύκλους, παρά μόνο ἀπό τήν ὄψη τῆς ἀπαξίας. Κατά τή χειροτονία του, πρίν 36 χρόνια, ἀκούστηκαν οὐρανομήκη «ἀνάξιος». Στή διαδρομή τῆς θητείας του, πού κατανέμεται στή Σάμο καί στή Θεσσαλονίκη, πρόσφερε στίς δυό ἐκκλησιαστικές ἐπαρχίες μιά καί μοναδική ὑπηρεσία. Διακόσμησε τόν ἀρχιερατικό θρόνο μέ τά πολυτελῆ ἄμφιά του. Καί τίποτε ἄλλο.

Σημείωση δεύτερη. Ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων εἶναι ἓνας ἀπό τοὺς ψηφοφόρους, πού τίμησαν τόν κ. Χριστόδουλο μέ τήν ψῆφο τῆς ἐμπιστοσύνης τους καί τόν ἀνύψωσαν στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο.

Σημείωση τρίτη. Ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων εἶναι αὐτή τήν περίοδο Συνοδικός. Καί παρακάθε-ται σέ τιμητική θέση. Γιατί εἶναι καί

άντιπρόεδρος τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος τόν χρειάζεται. Ἡ προσφορά τοῦ ἐπαίνου εἶναι μιά συναλλαγματική, πού μπορεῖ νά ἀποδώσει. Νά δημιουργήσῃ σταθερό δεσμό. Νά αἰχμαλωτίσῃ στήν ὁμάδα τῶν ὑποτακτικῶν.

Ὁ ἀποδέκτης τοῦ ἐπαίνου εἰσπράττει ἐπὶ 36 ὁλόκληρα χρόνια τήν ψυχρότητα καί τίς ἀποδοκιμασίες. Γιά πρώτη φορά συνάντησε μπροστά του τόν ἔπαινο. Συγκινημένος καί καταγοητευμένος ἀπό τήν εὖνοια τοῦ προκαθημένου, δέ θά στρέψῃ ποτέ τήν ψῆφο του πρὸς ἄλλους ὀρίζοντες. Θά τήν ἔχει πάντοτε ἔτοιμη στά ἀρχιερατικά του δάκτυλα, γιά νά τήν ρίξει ἐκεῖ, πού θά διατάξῃ ὁ εὐεργέτης του.

Ἡ εὐτέλεια δέν ἔχει κόστος. Ἀλλά ἀγοράζει τήν πανάκριβη ψῆφο.

3. Ἡ τρίτη Συνοδική πρωτοβουλία αὐτῆς τῆς περιόδου ἐγγίζει τά ὅρια τοῦ ἐξωφρενικοῦ. Πρόκειται γιά τήν ἄστοχη, ἀντικανονική καί παράνομη, ἀλλά καί ἀγωνιώδη προσπάθεια τοῦ προκαθημένου νά ἀμβλυνθεῖ ἡ ἀλγεινὴ ἐντύπωση, πού προκάλεσε στό πανελλήνιο ἡ πρόσφατη δικαστικὴ ἀπόφαση τῆς Κορίνθου. Οἱ δικαστές, ἀφοῦ ἐρευνήσαν σέ πλάτος καί βάθος τήν ὑπόθεση, τήν καταιγιστικὴ δημοσιογραφικὴ ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτη Κορίνθου Παντελεή-

μονα, τὴ μήνυση τοῦ Κορίνθου ἐναντίον τῶν δημοσιογράφων, τοὺς μάρτυρες, πού προτάθηκαν καί ἀπὸ τίς δύο πλευρές, τίς ἀπολογίες τῶν κατηγορουμένων, ἀθώωσαν ὁμόφωνα τοὺς δημοσιογράφους καί ἄφησαν ἔκθετο τόν Μητροπολίτη. Καί ἡ Σύνοδος, ἀντὶ νά ζητήσῃ τὸ δικαστικὸ φάκελλο καί νά τόν ἐρευνήσῃ μέ κάθε προσοχή, ἀπερίσκεπτα καί ἀντίθετα πρὸς κάθε δεοντολογία, μέ εἰσήγηση τοῦ Προέδρου Χριστοδούλου, ἔσπευσε νά καλύψῃ τόν ἔνοχο Μητροπολίτη. Νά τόν παρουσιάσῃ ὡς ἐξέχουσα προσωπικότητα καί ὡς ἱεράρχη Πατερικοῦ βεληνεκοῦς. Καί κανένας Συνοδικός, πού ἔδωσε τήν ψῆφο του καί ἔβαλε τήν ὑπογραφή του, δέ ντράπηκε. Κανένας δέ θεώρησε χρέος του νά φυλλομετρήσῃ τὴ δικογραφία. Κανένας δέν ὑπολόγισε τήν κρίση καί τήν κατακραυγὴ τοῦ λαοῦ.

4. Καί μέσα στό πλαίσιο τῶν ἐπιπόλαιων αὐτῶν συζητήσεων καί τῶν φτηνῶν καί διαβλητῶν Συνοδικῶν ἀποφάσεων καὶ ἡ νότα τῆς φαιδρότητας. Ἡ Σύνοδος, σέ ἄλλη συνεδρίαση, ὕστερα ἀπὸ πολλή μελέτη(!!!) ψήφισε τόν Κανονισμό «Περὶ ἀπονομῆς Ἐκκλησιαστικῶν Ὀφικίων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος».

Γιά νά λάβουν οἱ ἀναγνώστες μας μιά γεύση τῆς σοβαρότητας τῶν προβληματισμῶν τῶν Συνο-

δικῶν Ἀρχιερέων, μεταφέρουμε ἐδῶ μιά παράγραφο αὐτοῦ τοῦ «καταπληκτικοῦ» Κανονισμοῦ(!). Ἡ ἀνάγνωση καί μόνο αὐτῆς τῆς παραγράφου εἶναι ἀρκετή γιά τήν ἐξαγωγή συμπερασμάτων.

«Ὁ Ἐπιστήδιος Σταυρός τῶν ἀγάμων ἢ ἐγγάμων Πρεσβυτέρων, οἵτινες δικαιοῦνται νά φέρουν αὐτόν, λόγῳ τοῦ ἀπονεμηθέντος αὐτοῖς Ὁφφικίου, εἰς οὐδεμίαν περίπτωση ἔχονται νά ὁμοιάζῃ μέ Ἀρχιερατικόν Ἐγκόλπιον, φέρον ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ εἰκόνας τοῦ Κυρίου ἢ τῆς Θεοτόκου, εἰς τρόπον ὥστε νά μή διακρίνηται ἐάν εἶναι Σταυρός ἢ Ἀρχιερατικόν Ἐγκόλπιον.

Ὁμοίως τά Ἀμφια τῶν ὡς ἄνω Πρεσβυτέρων, ἀγάμων ἢ ἐγγάμων, καί τῶν Διακόνων γενικῶς, δέν ἐνδείκνυται νά φέρουν περιτέχνους Παραστάσεις καί δὴ τόν Κύριον εὐλογοῦντα ἢ εἰκονιζόμενον ὡς ἀρχιερέα ἢ ἔχοντα ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ τό ἀπολωλός πρόβατον ἢ τήν Ἀγίαν Τριάδα ἢ καί ἄλλας ἐξεζητημένας Παραστάσεις καί Πόλους, ἅς φέρουν ἐπίσημα Ἀμφια Ἀρχιερέων ἢ Προκαθημένων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἢ Πατριαρχῶν. Τά Ἀμφια τῶν Ἱερέων καί Διακόνων δέον ὅπως φέρουν ἀντί οἰωνδήποτε ἐτέρων Πόλων καί Παραστάσεων τό Σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Ἐκ λόγων δέ διακρίσεως, τουλάχιστον πρὸς τόν οἰκεῖον Ἀρχιερέα, οὐδέποτε ἐνώπιόν του ἢ ἐνώ-

πιον ἄλλων αἰδεσιμωτάτων Ἱερέων, καί δὴ τοῦ Προεξάρχοντος, οἱ νεώτεροι Κληρικοί ἐνδείκνυται ἵνα ἀμφιεννύωνται πολυτελῇ, βαρύτιμα καί περίτεχνα Ἀμφια, ὅταν μάλιστα ὁ ἴδιος αὐτῶν Ἐπίσκοπος φέρῃ λιτότερα. Τό αὐτό δέον νά τηρῆται καί εἰς Ἱερά Συλλεΐτουργα, ἐπ' εὐκαιρίᾳ Ἱερῶν Πανηγύρεων κλπ., κατὰ τὰς ὁποίας ἅπαντες οἱ συμμετέχοντες εἰς αὐτάς Κληρικοί ἐνδείκνυται νά φέρουν, ὅσον εἶναι δυνατόν, ὁμοιόχρωμα, ὁμοιόμορφα, καθαρὰ καί ἐπίσημα, ἀλλά πάντως οὐχί ἐξεζητημένα Ἀμφια, τὰ ὁποῖα, ἄλλωστε, ἴσως τινές ἐξ αὐτῶν καί νά μή διαθέτουν...».

Αὐτός ὁ Κανονισμός σηματοδοτεῖ τό εὖρος τῶν ἐνδιαφερόντων τῶν Συνοδικῶν πατέρων. Ἡ δική τους φανταχτερή προβολή εἶναι ἡ πρώτη καί μοναδική τους φροντίδα. Ἐκεῖνοι καί μόνο δικαιοῦνται νά περιφέρονται ὡς αὐτοκράτορες. Φορτωμένοι μέ τά χρυσά. Καί στολισμένοι μέ τά ἐντυπωσιακά διάσημα τοῦ ἀξιώματός τους. Οἱ πρεσβύτεροι πρέπει νά διακινεῖνται πολὺ χαμηλά. Στή στάθμη τῆς ὑποτέλειας. Γιά νά μήν ἐξισώνονται μέ τοὺς πρίγκιπες τῆς Ἐκκλησίας. Καί νά μήν κλέβουν τήν ἐπισκοπικὴ λαμπρότητα. Ἄν τυχόν κάποιος πρεσβύτερος φορέσει ἄμφια πῶς φανταχτερὰ ἀπὸ τὰ ἄμφια τῶν δεσποτάδων, γίνεται ἀντίζηλος τοῦ Ἐπισκόπου. Ἄν κρεμάσει στό στήθος του σταυρό, πού μοιάζει μέ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΟΙ

Περιεργαζόμενος τό ἀρχεῖο μου αὐτές τίς ἡμέρες ἔπεσε καί πάλι στά χέρια μου ἓνα παλαιότερο ἐκκλησιαστικό ἔγγραφο. Εἶναι τό περίφημο ἀνακοινωθέν τῆς Συνόδου τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1993, μέ τό ὁποῖο γινόταν γνωστή στό «εὐσεβές πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας» ἡ ἐπιβολή τῶν «Ἐπιτιμιῶν Ἀκωνωνησίας» στούς τρεῖς καταξιωμένους ἀγωνιστές Μητροπολίτες Λαρίσης, Θεσσαλιώτιδος καί Ἀττικῆς. Τά αἰσθήματα, πού μέ κατέλαβαν, καίτοι μοῦ ἦταν γνωστό τό περιεχόμενο τοῦ ἀνακοινωθέντος ἀπό τόν καιρό τῆς ἐκδόσεώς του, ἦταν ἀνάμεικτα. Αἰσθήματα ἀγανακτήσεως καί ἐντροπῆς. Καί ἐντελῶς αὐθόρμητα διερωτήθηκα. Μά

εἶναι δυνατόν νά ἔχει συντάξει ἓνα τέτοιο ἔγγραφο τό δεύτερο ἀνώτατο διοικητικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας μας;

Ἀπό ὀρισμένες ἐπιστημάνσεις, πού θά παραθέσω πῶς κάτω ἐπιλεκτικά, πιστεύω ὅτι θά θεωρήσετε δικαιολογημένη καί τήν ἔκρηξη τῶν αἰσθημάτων μου καί τήν αὐθόρμητη ἀπορία μου.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ ΠΡΩΤΗ: Ἀναφέρεται στό αἰτιολογικό αὐτῆς τῆς περίφημης πράξεως, ὅτι τά ἐπίμαχα «Ἐπιτίμια» ἐπιβλήθηκαν, γιατί οἱ τρεῖς Μητροπολίτες δέν δέχθηκαν «...τὴν ὑπὸ τῆς *Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἀποφασισθεῖσαν τὴν 15^η Ἰουλίου 1993 τοποθέτησίν των εἰς τὰς προσωρινὰς Μητροπόλεις Φαρσάλων, Ἀμα-*

ἀρχιερατικό ἐγκόλπιο, κάνει ἀντιποίηση ἐξουσίας. Ἀνεβαίνει τά σκαλοπάτια τῆς προβολῆς. Καί ὁ Ἐπίσκοπος ταπεινώνεται καί ἐξισώνεται μέ τόν πρεσβύτερο.

Ὅλα αὐτά φανερώνουν τήν ἀφόρητη καί ἀσυγχώρητη πενία τῶν ἐπισκοπικῶν ὁραματισμῶν σέ τούτη τήν προβληματική ἱστορική περίοδο. Συνέρχονται οἱ Ἐπίσκοποι σέ Σύνοδο, ὅχι γιά νά ἀναζητήσουν μέ ἔνταση πόθου καί μέ πύρινη προσευχή τή χειραγωγία τοῦ Ἀγί-

ου Πνεύματος. Ὁχι γιά νά χαράξουν γραμμή πορείας ὁλόκληρης τῆς Ἐκκλησίας, στόν κόσμο, πού μεταβάλλεται ραγδαία καί ἀλλοτριώνεται. Τό ἐνδιαφέρον τους καί οἱ συζητήσεις τους δέν καλύπτουν, παρά τά δικά τους συμφέροντα καί τά συνδικαλιστικά τους προνόμια.

Ἡ εὐτέλεια στή μεγαλοπρέπειά της. Ἡ, μᾶλλον, στήν ἔσχατη μικρότητά της καί στήν ἀπέχθειά της.

**Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ**

λιάδος και Νέων Λιουσίων αντιστοίχως...».

Ἀλλά μεταξύ τῶν ἄλλων οὐσιωδῶν ἐπιχειρημάτων οἱ τρεῖς Μητροπολίτες ἀντέταξαν τότε καί τό ἐπιχείρημα ὅτι ἡ ἴδρυση «**περιστασιακῶν**» καί «**προσωποπαγῶν**» Μητροπόλεων δέν προβλέπεται ἀπό τοὺς Ἱερούς Κανόνες. Εἶναι συνεπῶς ἀντικανονική. Καί προσέθεταν: Δέν μπορούμε, καί γιά τόν ἐπί πλέον αὐτό λόγο, νά συμπράξουμε σ' αὐτές τίς μεθοδευμένες καί σκόπιμες ἀντικανονικότητες. Αὐτή ἦταν ἡ ἀπάντησις. Ἀλλά νά πού σήμερα ἦλθε ἡ δικαίωση ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Ὅταν, τώρα τελευταία, γιά τήν τακτοποίηση τῶν δύο σχολαζόντων Μητροπολιτῶν τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποφάσισε τή σύστασις «**προσωρινῶν**» καί «**προσωποπαγῶν**» Μητροπόλεων σέ χώρους τῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου (Β. Ἑλλάδα), ἦλθε ὁ Πατριάρχης καί μέ Γράμμα του ἀντιτάχθηκε στήν ἴδρυση αὐτῶν τῶν Μητροπόλεων, μέ τό σκεπτικό ὅτι ἡ δημιουργία τέτοιων Μητροπόλεων δέν εὐρίσκει ἔρεισμα στοὺς Ἱερούς Κανόνες. Ἡ Ἑλλαδική ὁμως Ἐκκλησία, πρωτοποροῦσα, ὅχι μόνο θεωρεῖ τήν ἴδρυση «**προσωποπαγῶν**» Μητροπόλεων ὡς κανονικήν, ἀλλά ἐπί πλέον τιμωρεῖ καί ἐκείνους, πού τοποθετοῦνται καί δέν τίς ἀποδέχονται (!).

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ: Σάν συμπλήρωμα στό αἰτιολογικό τῆς πράξεως ἐπιβολῆς τῶν «Ἐπιτιμίων» ἀναγράφεται καί τοῦτο: «**...καί διὰ τήν ἐκ νέου προσφυγῇ των εἰς τό Σ.τ.Ε....**». Δέν ἀξίζει νά μείνουμε περισσότερο σ' αὐτό τό αἰτιολογικό. Οἱ ἔχοντες, ἔστω καί στοιχειώδεις γνώσεις τῆς νομικῆς ἐπιστήμης γνωρίζουν ἀσφαλῶς ὅτι, ὑπό τό κρατοῦν σύστημα τῆς «νόμῳ κρατούσης Πολιτείας» ἢ τῆς «Συναλληλίας» (δέν γνωρίζω ποιός εἶναι ὁ δόκιμος ὅρος), οἱ σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας

τῆς Ἑλλάδος μέ τήν Πολιτεία διέπονται ἀπό τό Σύνταγμα καί τόν μεταπολιτευτικό Καταστατικό τῆς Χάρτη (ν. 590/1977), ὁ ὁποῖος ρητῶς, στήν παράγ. 4 τοῦ ἄρθ. 1, θεωρεῖ τήν Ἐκκλησία ὡς Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου. Ἐπομένως καί οἱ Μητροπολίτες, ὡς ὄργανα διοικήσεως, ὑπό τό σύστημα αὐτό, ἔχουν τό ἀναφαίρετο δικαίωμα νά ἀσκοῦν τά ἀπό τό Σύνταγμα καί τόν Κ.Χ. πηγάζοντα δικαιώματα, σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στά διοικητικά τους καθήκοντα καί ἀρμοδιότητες. Καί στά δικαιώματα αὐτά ἀνήκει καί τό θεμελιῶδες δικαίωμα νά τυγχάνουν ἔννομης δικαστικῆς προστασίας. Τοῦτο ἔχει κριθεῖ καί μέ πάγια νομολογία τοῦ Ἀνώτατου Ἀκυρωτικοῦ (Σ.τ.Ε.). Μάλιστα δέ, στή συγκεκριμένη περίπτωση τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν, ἡ Εἰσαγγελική Ἀρχή εἶχε ἀσκήσει ποινική δίωξη κατὰ τῶν μελῶν τῆς τότε Συνόδου, γιά τό λόγο ὅτι δέν συμμορφώθηκαν μέ τό δεδικασμένο τῶν πολλῶν ἀκυρωτικῶν ἀποφάσεων τοῦ Σ.τ.Ε. Ὅμως ἡ ποινική δίωξη ἀνεστάλη αὐθαίρετα καί κατόπιν πιέσεων μέ Πράξη τῆς τότε Κυβερνήσεως Μητσοτάκη μετά ἀπό εἰσήγησις τῆς ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καθηγήτριας Μπενάκη. Παρ' ὅλα αὐτά ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας θεώρησε μέ τήν ἐπιμαχὴ ἀπόφασί της τήν πρσφυγῇ τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν στό Ἀνώτατο Διοικητικό Δικαστήριον ὡς βαρύτατο ἐκκλησιαστικό παράπτωμα.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ ΤΡΙΤΗ: Ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ἐπέβαλε αὐτά τά «Ἐπιτίμια» γιά ἓνα καί μοναδικό σκοπόν, ὅπως ἐπισήμανε τοῦτο σέ κάποια συνεδρία ἓνας Μητροπολίτης. Καί ὁ σκοπός αὐτός ἦταν νά ἀνακοπεῖ ἡ πορεία τῆς υποθέσεως στό Σ.τ.Ε., τό ὁποῖο μέ τριάντα ἀποφάσεις του, μέ κορυφαία μάλιστα τήν ἀπόφασιν τῆς Ὀλομέλειας τοῦ Ἰουνίου 1993 (1028/1993), κατ' ἐπανάληψιν ἀκύρωνε, τή μιὰ

μετά την άλλη, τίς παράνομες πράξεις της Έκκλησίας. Έχοντας ως βάση αυτές τίς κατευθυντήριες σκέψεις ή τότε διοικούσα Έκκλησία δέν επιμελήθηκε ιδιαίτερα νά ανατρέξει καί νά μελετήσει τούς Έρους Κανόνες. Γιατί, άν κατέφευγε στό ιερό Πηδάλιο καί σέ έγκριτους έκκλησιαστικούς νομικούς, θά διαπίστωνε ότι τέτοια «Έπιτίμια» καί μέ τέτοιο περιεχόμενο δέν προβλέπονται γιά Μητροπολίτη, γιά τόν όποιο ή έσχατη κύρωση είναι ή καθαίρεση. Αναφέρονταν μάλιστα στην πράξη «έλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ» (ό χαρακτηρισμός άνήκει σέ μέλος τῆς Έραρχίας) δύο άσχετοι Κανόνες: ό ΛΣΤ' των Άγίων Άποστόλων καί ό ΙΖ' τῆς Άντιοχείας. Μόλις όμως δόθηκε τό ανακοινωθέν στους δημοσιογράφους, κατάλαβαν τό σφάλμα. Τό απέσυραν καί δέγραψαν **ΕΜΦΑΝΩΣ** αὐτή τήν παρένθεση. Η διαγραφή αὐτή φαίνεται καθαρή καί ξάστερη σέ ένα από τά πρῶτα αντίγραφα, πού περιήλθε στά χέρια κάποιου καλοῦ δημοσιογράφου, ό όποιος καί τό παρέδωσε μέ θλίψη καί αγανάκτηση σέ ένα από τούς τρεῖς Μητροπολίτες, γιά νά αποτελεῖ σήμερα τεκμήριο έντροπῆς. Παραθέτουμε σέ φωτοαντίγραφο τό απόσπασμα μέ έμφανή αὐτή τή διαγραφή, αλλά καί έμφανεῖς τίς προθέσεις καί τίς μεθοδεύσεις.

κλειστική **ΜΗΝΙΑΙΑ** προθεσμία, γιά νά δηλώσουν οί Μητροπολίτες, άν αποδέχονται ή όχι αὐτές τίς τοποθετήσεις. Συνεπῶς ή προθεσμία αὐτή, κατά τίς ρυθμίσεις του Α.Κ. (άρθρ. 241 καί 243), άρχισε στίς 16 Ίουλίου 1993 καί έληγε τήν αντίστοιχη ήμέρα τοῦ έπόμενου μήνα, δηλαδή στίς 16 Αὐγούστου 1993. Ήλθε όμως ή Σύνοδος (ΔΙΣ), παραβλέποντας τό νόμο, καί πρό τῆς λήξεως τῆς παραπάνω ΜΗΝΙΑΙΑΣ προθεσμίας, στίς 10/8/1993, επέβαλε στους τρεῖς Μητροπολίτες Λαρίσης, Θεσσαλιώτιδος καί Άττικής τά «Έπιτίμια Άκοινωνησίας», μέ τά όποια τούς απέκοπτε από τό Σῶμα τῆς Έκκλησίας. Τό εκπληκτικό είναι τοῦτο. Εἰδικά ό Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Κωνσταντῖνος, ό φλογερός καί ακούραστος αὐτός σύγχρονος ιεραπόστολος, όλο αὐτό τό διάστημα μέ τό φτυάρι καί τόν κασμά στόν ὦμο εργαζόταν σκληρά έξω από τήν Άράχωβα, γιά νά στήσει κατασκηνώσεις, πού θά φιλοξενοῦσαν ὀρφανά παιδιά. Άν λοιπόν ό Μητροπολίτης Κωνσταντῖνος (άλλά καί οί άλλοι δύο) προσήρχετο τήν τελευταία ήμέρα τῆς προθεσμίας, ὅπως εἶχε δικαίωμα καί εὐχέρεια από τίς ρυθμίσεις τοῦ παραπάνω νόμου καί ἐδήλωνε ότι αποδέχεται τήν τοποθέτηση του στήν «προσωρινή» Μητρόπολη, τί θά

πάλιν κατά τά ὑπό τῶν ἱερῶν κανόνων ὀριζόμενα καθαιρετέους καί ἀπογυμνωτέους πάσης ἱερατικῆς τιμῆς καί ἀξίας διό καί παρὰπέμπει τό ὅλον θέμα ἐνώπιον τῆς Έραρχίας ἵνα αὕτη κατά τά ὑπό τῶν ἱερῶν κανόνων προβλεπόμενα ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτούς τά ὁμοδῶς ἐπιτασσόμενα

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ ΤΕΤΑΡΤΗ: Η έκλογή τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν γιά τίς «περιστασιακές καί προσωποπαγεῖς Μητροπόλεις» έγινε στίς 15 Ίουλίου 1993 καί από τόν εἰδικό νόμο, πού τίς προέβλεπε, 1951/1991 (άρθρ. 12 παράγρ. 7) τάσσονταν ἀπο-

εγένετο; Άσφαλῶς θά τοῦ ἀπαντοῦσαν περίπου ἔτσι: «Λυπούμεθα πού δέν μπορούμε τώρα νά σᾶς ἐξυπηρετήσουμε, γιατί ἐν τῷ μεταξύ σᾶς ἐπιβλήθηκε τό «Έπιτίμιο». Περάστε όμως κάποια ἄλλη φορά!». Τά γεγονότα αὐτά μπορεῖ νά δίνουν ἀφορμή γιά

άστετες εκφράσεις, όμως τό τραγικό καί θλιβερό είναι νά συμβαίνουν τέτοια πράγματα στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ ΠΕΜΠΤΗ: Τό ἴδιο ἀνακοινωθέν ἀναφέρει κατὰ λέξη: «...*κρίνει αὐτούς καθαιρετέους...*». Ἐδῶ χρησιμοποιεῖται ρηματικό ἐπίθετο. Καί οἱ ἔχοντες ὀλίγες γνώσεις γραμματικῆς θά μάς πουν ὅτι τό ρηματικό ἐπίθετο ἐκφράζει κάτι, πού δέν ὑφίσταται τώρα, ἀλλά πού πρέπει ἢ μπορεῖ νά γίνει στό μέλλον. Τίποτε ὅμως ἀπό ὅλα αὐτά δέν ἔγιναν. Δέν κινήθηκε καμμία δικασσία καί δέ συγκροτήθηκε κανένα Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο, γιά νά κρίνει περί τῆς καθαιρέσεως ἢ μή. Ὅμως οἱ τότε διοικοῦντες ἔδωσαν αὐθαίρετως σ' αὐτά τά ἀνυπόστατα καί ἀντικανονικά «Ἐπιτίμια» ἀποτελέσματα μείζονα τῆς καθαιρέσεως καί ἰσοδύναμα μέ ἐκεῖνα τοῦ ἀφορισμοῦ. Καί μάλιστα μέ μιά ἀπόφαση τῆς πλειοψηφίας τῆς τότε εὐκαιριακῆς ΔΙΣ (μειοψηφισαντος τοῦ νῦν Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου), χωρίς (ἔστω καί ἀνυπόστατα ὅπως ἦταν) νά ἐγκριθοῦν τουλάχιστον ἀπό τήν Ἱεραρχία μέ τήν αὐξημένη πλειοψηφία τῶν 2/3 «τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς» (Ἀριθ. 6 παράγρ. 3 ν. 590/1977).

Καί μέ τό βάρος αὐτῶν τῶν ἀντικανο-

νικῶν καί ἀνυπόστατων «Ἐπιτιμίων», πού ἐπιβλήθηκαν μέ παράξενες μεθοδεύσεις καί σκόπιμες ἐνέργειες, ὁ μέν μακαριστός Μητροπολίτης Λαρίσης Θεολόγος ἀπῆλθε ἐν ἀγιότητι ἀπό τόν κόσμον τοῦτο, οἱ δέ ἄλλοι δύο ἐναπομείναντες Μητροπολίτες, πού ἐξακολουθοῦν νά φέρουν τό σταυρό ενός ἐντιμου καί ωραίου ἀγῶνα, μακριά ἀπό ἐπιδιώξεις τίτλων καί ἀξιομάτων, εἰσηλθαν ἤδη στό 7^ο ἔτος αὐτῆς τῆς περιπέτειας.

ΚΑΙ Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ Ἀστραφε καί βρόντησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τόν περασμένο Ἰανουάριο στόν ἅγιο Ἀντώνιο Βριλησίων γιά κάποιον «φακελλάκι» τῆς ΕΥΔΑΠ, πού θά ἀποτελοῦσε ἴσως τό πρόσκομμα στίς ἐργασίες ἀνεγέρσεως τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς περιοχῆς. Αὐτό ὅμως τό «φακελλάκι», πού ὅπως φαίνεται ἦταν καί ἀνύπαρκτο, ὡχρίᾳ μπροστά στίς παραπάνω ἀντικανονικότητες καί παρανομίες, οἱ ὁποῖες τόσο πολύ σκανδάλισαν τό πλήρωμα καί τόσο πολύ τραυμάτισαν τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας.

Καί μπροστά σ' αὐτές τίς τραγικότητες ἀντιπαράτίθεται ἀπό τή διοικοῦσα Ἐκκλησία καί, δυστυχῶς, ἀπό ὅλα τά μέλη τῆς Ἱεραρχίας, «ἄκρα τοῦ τάφου σιωπῇ»!

Δ.

Παπα-Γιάννη

Εἶδες τήν καινούργια ἐκκλησιαστική ἐφημερίδα, τήν «Ἀλήθεια»;

Δέκα φωτογραφίες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. Καρμιά εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Αὐτό δέν εἶναι ἐκκοσμίκευση;

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΡΙΠΕΣ

Γελάστε, παρακαλώ...

Μπῆκα ξαφνικά στο γραφείο των παπάδων. Καί τούς βρῆκα στο κέφι. Εἶχαν πιεῖ τόν καφέ τους. Εἶχαν διαβάσει τήν ἐφημερίδα τους. Καί ἐπιδόθηκαν στο ἀγαπημένο τους χόμπυ. Στο σχολιασμό τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικαιρότητας.

Ὁ δημοσιογράφος, πού εἶναι κολλητός στο Χριστόδουλο καί πού φροντίζει πάντα νά μακιγιάρει τόν ἀφέντη του, γιά νά κερδίζει πόντους στή ρουλέττα τῆς δημοτικότητας, ἔγινε ἀφορμή νά ἀνάψει τό καφούλι. Ὁ λεβέντης δουλεύει τόσο ἄγαρμπα τήν κολακεία, πού δέν ξέρεις ποιόν νά σχολιάσεις. Τόν Ἀρχιεπίσκοπο, πού περιφέρει τή Ναπολεόντια ἔπαρση ἢ τό δημοσιογράφο του, πού καβάλησε καί αὐτός τό καλάμι καί, κρατώντας τήν καραμούζα τῆς κολακείας, σαλπίζει προσκύνημα μπροστά στο Χριστοδουλικό εἶδωλο. Τούτη τή φορά, ἀπ' ὅ,τι πῆρε τό αὐτί μου, θέλησε νά ἐπικαλύψει τήν ἔκρηξη τοῦ προκαθημένου, πού συνέβηκε στήν Ἀνώτερη Ἐκκλησιαστική Σχολή τῆς Θεσσαλονίκης καί, πού πέρασε, ἀπό πρῶτο χέρι, στά ραδιόφωνα καί στίς τηλεοράσεις τῶν Ἀθηνῶν. Προσπάθησε νά ρίξει τούς τόνους. Νά πεῖ, ὅτι ἦταν ἓνα στιγμιαῖο περιστατικό, δίχως ἰδιαίτερη σημασία. Λές καί ἡ εἰκόνα ἑνός ὀργισμένου καί μαινόμενου Ἀρχιεπισκόπου στίς τηλεοπτικές ὁθόνες εἶναι λεπτομέρεια, πού δέν κλονίζει τή συνείδηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καί δέν ὑποβαθμίζει τήν ἐμπιστοσύνη του στά ἡγετικά στελέχη τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ παπάδες εἶχαν πιάσει στο στόμα τους τό δημοσιογράφο καί τόν λιάνιζαν. Θυμήθηκαν καί ἄλλα περιστατικά καί τά ἀράδιαζαν, γιά νά πείσουν ὅχι κανένα ξένο-μιά καί δέν ἦταν κανένας ἄλλος στο γραφεῖο-ἀλλά τόν ἑαυτό τους, ὅτι ἡ διαφήμιση, πού ἐκπορεύεται ἀπό τό κτίριο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί ἀπό τό μέγαρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶναι πέρα γιά πέρα χοντροκομμένη.

Σύντομα κύλησε ἡ συζήτηση στο Συνοδικό Κανονισμό, πού ὑποχρεώνει τούς ἱερεῖς νά φοροῦν ἄμφια κατώτεραν ἀπό τά ἄμφια τῶν δεσποτάδων.

Ὁ παπα-Γιώργης ἀναφε.

—Ἐχω τριάντα χρόνια παπᾶς. Ἐθρεψα οἰκογένεια. Μεγάλωσα παιδιά. Δέν ἔβαλα λεφτά στήν πάντα. Ὅμως, νά, ἡ παπαδιά μου, χρυσοχέρα καθώς εἶναι, κάθησε καί κέντησε дуό ἱερατικές φορεσιές. Τίς ἔκανε μέ μεράκι. Ἐβαλε ὅλη τῆς τήν ἀγάπη καί ὅλη τῆς τήν τέχνη. Ἦθελε νά ἐκδηλώσει τήν ἀφοσίωσή της σέ μένα, ἀλλά καί νά προσφέρει στή λατρεία ὅ,τι καλότερο εἶχε μέσα της. Τήν ἐμπνευσή της καί τή λεπτότητα τῆς τέχνης της. Καί τώρα, σύμφωνα μέ τόν Κανονισμό, πού φήφισαν οἱ πατέρες στή συνεδρίαση τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου, δέν πρέπει νά τίς ξαναχρησιμοποιήσω αὐτές τίς φορεσιές. Πρέπει νά τίς βάλω στο σεντούκι. Νά τίς κρύψω, ἴσαμε νά τίς ἀφανίσει ὁ χρόνος. Ὁ Χριστόδουλος φοράει σέ κάθε Θεία Λειτουργία ἄλλα ἄμφια. Πολυτελέστατα καί πανάκριβα. Ἡ κάθε στολή του στοιχίζει μιά ὀλόκληρη περιουσία. Σά νά εἶναι αὐτοκράτορας. Σά νά εἶναι ὁ Κροῖσος. Σά νά εἶναι ὁ Σαουδάραβας μονάρχης. Καί ἐγώ δέν πρέπει νά φορέσω τά ἄμφια, πού μοῦ κέντησε ἡ παπαδιά μου, μή τυχόν καί φανοῦν λαμπρότερα ἀπό τά ἄμφια τοῦ δεσπότη καί οἱ ἄνθρωποι χαμαρῶσουν ἐμένα καί ὅχι τόν αὐτοκράτορα-ἐπίσκοπο.

—Ἐλα παπα-Γιώργη, ἔκανε χτυπώντας

τον στόν ὦμο ὁ παπα-Γιάννης. Ἀνέκδοτο εἶναι καί αὐτό. Ἀνέκδοτο, ἀπό αὐτά, τά κρύα ἀνέκδοτα, πού λέει ὁ Χριστόδουλος. Ἀπό αὐτά τά ἀνέκδοτα, πού τά συνοδεύει ὁ ἴδιος μέ τό χαμόγελό του, πού γελᾶνε τά παιδιά, ἀλλά δέ γελᾶνε οἱ μυαλωμένοι ἄνθρωποι.

Ἡ συζήτηση, αὐτόματα, γύρισε στό ἀνέκδοτα. Οἱ παπάδες λησμόνησαν καί τόν κανονισμό γιά τά ἄμφια καί τόν κόλακα δημοσιογράφο καί ἔπιασαν νά ἀραδιάζουν τά ἀνέκδοτα τοῦ Χριστόδουλου καί νά τά περνοῦν ἀπο τό φιλό κόσκινο τῆς κριτικῆς τους. Μερικά τά ἔβρισκαν ἀπλῶς ἀστεῖα. Μερικά τά ἔχριναν, ἐπεικῶς, γελοῖα.

Ἡ εὐγένεια ὑποχρεώνει, λένε οἱ Γάλλοι, ὑπενθύμιζε ὁ παπα-Γιώργης. Ἐνας Ἀρχιεπίσκοπος δέν εἶναι ἔφηβος, γιά νά κάνει χαβαλέ μέ τά ἀνέκδοτά του καί νά περιφέρει τό δίσκο τῆς ἐπαιτείας, γιά νά τοῦ ρίξουν χειροκροτήματα. Χρειάζεται νά στέκεται σέ μιά περιωπή. Ἡ παρουσία του νά ἀνεβάζει σέ ἐπίπεδο σοβαρότητας. Καί ὁ λόγος του νά ἔχει βαρύτητα.

Ὁ παπα-Γιάννης συμφώνησε. Ἀλλά θύμιζε στό συνάδελφό του, ὅτι ὁ Χριστόδουλος, τώρα τελευταία, ἄρχισε νά τά λιγοστεύει τά ἀνέκδοτα. Φαίνεται, πῶς οἱ δικοί του θά τοῦ ὑπέδειξαν νά σταματήσει τό χαβαλέ.

-Νά, δέν εἶδες τί ἀπάντησε στό Λαλιώτη; Ὁ ὑπουργός τόν ρώτησε: Μακαριώτατε, θά μᾶς πεῖτε κανένα ἀνέκδοτο; Καί ὁ Μακαριώτατος ἀμέσως ἀπάντησε: Τά ἀνέκδοτα τά ἔχω γιά τά πιτσιρίκια. Δέ χάλασε τή σοβαρή ἀτμόσφαιρα μέ τήν ἀνεκδοτολογία τῶν Ποντιῶν.

Στό σημεῖο αὐτό τῆς εὐτράπελης ἱερατικῆς ἐπικοινωνίας, δέν ἄντεξα. Δίχως νά ζητήσω τό λόγο, ὅπως μέ ἔχουν συμβουλέψει πολλές φορές οἱ παπάδες, μπῆκα στή μέση.

-Τί λέτε παπούλῃδες; Σταματάει ὁ Χριστόδουλος τά ἀνέκδοτα; Σ' αὐτά πατάει, γιά νά ἀνεβεῖ τά σκαλοπάτια τῆς δημοτικότητας. Σάμπως ἔχει τίποτα ἄλλο νά προβάλλει καί νά δείξει;

Κάρφωσαν τό βλέμμα τους οἱ παπάδες πάνω μου καί περίμεναν τή συνέχεια.

-Καί δέ μοῦ λέτε; τοὺς ρώτησα: Στό Λαλιώτη εἶπε ὁ Χριστόδουλος, ὅτι τά ἀνέκδοτα τά ἔχει γιά τά πιτσιρίκια. Ὅταν, ὅμως, βρέθηκε καλεσμένος στό τραπέζι τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, δέν παρέλειψε νά φαιδρύνει τήν ἀτμόσφαιρα μέ ἀνέκδοτα. Ἀραγε, ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας εἶναι πιτσιρίκος; Ἀνῆκει στήν κλάση τῆς πιτσιρικαρίας, στήν ὁποία ἀπευθύνεται ὁ Χριστόδουλος καί τήν ἠλεκτρίζει μέ τά ἀνέκδοτα;

Δέν πρόλαβα ν' ἀποσώσω τή φράση μου καί ἔπεσε γέλιο, πού ἔκανε τίς γενειάδες τῶν παπάδων νά σαλεύουν καί τά μάτια τους νά βγάξουν δάκρυα.

Ὁ Νεωκόρος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

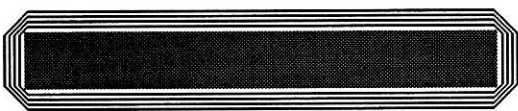
Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.

«Αδιαμφισβήτητη αντικανονικότητα».

Έκτεθειμένος στην πανορθόδοξη συνείδηση ο 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνών κ. Χριστόδουλος. 'Ο Πατριάρχης Βαρθολομαῖος τόν ἐγκαλεῖ γιὰ προκλητική καταπάτηση τῶν 'Ιερῶν Κανόνων. Καί ἀρνεῖται νά ἐγκρίνει καί νά προσυπογράψει τήν ἴδρυση προσωρινῶν καί προσωποπαγῶν Μητροπόλεων.

Γράφει ὁ Πατριάρχης: «...λόγῳ τῆς ἀδιαμφισβητήτου αντικανονικότητος τοῦ ὅρου καί τοῦ θεσμοῦ τῶν προτεινομένων πρὸς ἴδρυσιν περιστασιακῶν καί προσωποπαγῶν μητροπόλεων, ἀδυνατεῖ νά συμπράξει τὸ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ διὰ δευτέραν φοράν, ἵνα μὴ ἡ κατ' ἄκραν οἰκονομίαν ἅπαξ ἐφαρμοσθεῖσα κατὰ τὸ παρελθόν λύσις καθιερωθεῖ ὡς θεσμός καί οὕτως ἀμβλυνθεῖ ὁ σεβασμός πρὸς τὴν κανονικὴν ἀκρίβειαν...».

Οἱ δύο 'Αρχιεπίσκοποι, Σεραφεῖμ καί Χριστόδουλος, ἐπέβαλαν τὴν ἄγνωστη σὴν ἱστορία τῆς 'Εκκλησίας ποινὴ τῆς «'Ακοινωνησίας» στοὺς τρεῖς Μητροπολίτες, ἐπειδὴ δέ δέχτηκαν νά συμπράξουν σὴν «ἀδιαμφισβήτητη αντικανονικότητα» καί νά δεχτοῦν τὴν ἐκλογὴ τους σὲ προσωποπαγεῖς Μητροπόλεις. Λέτε, τώρα, νά ἐπιβάλει ὁ κ. Χριστόδουλος τὴν ἴδια ποινὴ καί στὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, ἐπειδὴ καί αὐτός ἀρνεῖται νά συμπράξει σὴν καταπάτηση τῶν 'Ιερῶν Κανόνων καί νά προσυπογράψει τὴν ἴδρυση τῶν Κανονικῶν αὐτῶν ἐξαμβλωμάτων;

Ἡ παράσταση τοῦ 'Οκτωβρίου.

'Ο Πατριάρχης Βαρθολομαῖος θά κλέψει τὴν παράσταση σὲς φιέστες τοῦ 'Οκτωβρίου. 'Ο 'Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος θέλησε νά ἐμφανιστεῖ πρωταγωνιστὴς κατὰ τίς ἐντυπωσιακές καί πολυδάπανες γιορτές τῆς χιλιετίας

καί νά προβληθεῖ, σὲ πρῶτο πλάνο, σὲς τηλεοπτικές ὁθόνες. Γι' αὐτὸ καί κάλεσε ὅλους τοὺς Πατριάρχες καί τοὺς 'Αρχιεπισκόπους σὴν 'Αθήνα. Νά γιορτάσουν καί νά πανηγυρίσουν σὲ κοινὴ ἐκδήλωση. Καί νά ἐμφανιστεῖ αὐτός ὡς ὑψηλὸς οἰκοδεσπότης. 'Αλλὰ δέν μπόρεσε ποτέ νά ὑποψιαστεῖ, πῶς ἡ ἀφορμὴ αὐτὴ θά ἔδινε τὴν εὐκαιρία στὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο νά ὀργανώσει τὴ δική του ὑπεροχικὴ ἐμφάνιση καί νά ὑπερκαλύψει, μὲ τὴν παρουσία του καί μὲ τίς τελετές του, τὸν προκαθήμενο τῆς 'Εκκλησίας τῶν 'Αθηνῶν.

'Ο Πατριάρχης ἀνακοίνωσε, ὅτι, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐπίσκεψής του σὴν 'Αθήνα, θά ἐγκαινιάσει τὸ νέο γραφεῖο τοῦ Πατριαρχείου, πού τελικά κατόρθωσε νά στήσει σὲ κέντρο τῆς ἑλληνικῆς Πρωτεύουσας. Καί, καθὼς θά βρίσκονται ἐδῶ ὅλοι οἱ προκαθήμενοι, θά δοθεῖ ἰδιαίτερη λαμπρότητα σὴν τελετῇ, θά ὑπερξαρθεῖ τὸ πρόσωπο τοῦ Πατριάρχου καί θά στοχεύσουν πάνω του ὅλες οἱ τηλεοπτικές κάμερες, ἐνῶ, ταυτόχρονα, θά περάσει σὲ σκιά τοῦ περιθωρίου ἡ λαμπροστολισμένη φυσιογνωμία τοῦ κ. Χριστοδούλου. Τέτοιο κάζο δέν θά τὸ φανταζόταν ποτέ ὁ κ. Χριστόδουλος. Καί, μάλιστα, σάν προέκταση τοῦ δικοῦ του σχεδιασμοῦ.

Καί τὸ γραφεῖο τῶ Βρυξελλῶν;

Τὸ γραφεῖο τοῦ Πατριαρχείου στήθηκε σὴν 'Αθήνα. Σὲ κεντρικὴ συνοικία τῆς πρωτεύουσας. Καί μὲ προοπτικὴ νά ἀποτελέσει μοχλὸ σὲς ἐκκλησιαστικές ἐξελίξεις τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου. 'Αλλὰ τὸ γραφεῖο τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος σὲς Βρυξέλλες δέν μπόρεσε νά ξεφύγει ἀπὸ τὸ σύνδρομο τοῦ ἐπαρχιωτισμοῦ καί νά ἀποκτήσει δύναμη καί λόγο σὲς Εὐρωπαϊκὲς ἐξελίξεις καί ἀνακατάξεις. Τὰ μεγαλεπήβολα σχέδια τοῦ 'Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου ἔμεινε ξεθωριασμένα στὰ πανῶ τῶν διαφημίσεών του. Καί τὸ ἱστορικό ταξίδι, πού ἐξήγγειλε μὲ κομπορρημοσύνη, μόλις ἔπιασε σὲ χέρι του τὴ σφραγίδα τῆς ἀνώτατης ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, ἀποδείχτηκε ὄνειρο ἀνοιξιὰτικης νύχτας. Τὸ Φανάρι τοῦ πάτησε τὸν κάλο. Καί ξύπνησε ἄγουρα. Τώρα βλέπει τίς Βρυξέλλες ἀπὸ μακριά. Καί δέν τολμáει οὔτε κáν νά ὄνειρευτεῖ.